

MAKKAI ADÁM

Mátyás templomához

Rónay György emlékének
fél évszázad után

*Színes falak, gót-ívvű barna pillér,
Sok harci zászló: dísz már, nem lobog.
S itt mégis annyi ifjú szív dobog
Mint perselyedben rézpengésű fillér.*

*Itt minden emlék, megszentült dolog.
Ember, ki gyáván torz anyagba' hittél,
Úgy érzed szól a kürt, az angyal itt ér...
S megrendült szíved háladalba fog.*

*S míg zeng a Missa, SACRA ET SOLEMNIS,
Ezernyi gondunk lesz oly törpe, semmis,
Hogy minden hívság foszlik szerteszét.*

*S a sóhajtás, mi égre tör, az úrnek,
Vénült hajódban ifjú-szívű ünnep,
Mint élet és halál fölött a lét.*

A templomtisztító

*Mint antik isten, nesztelen ha lépked,
De nem keresve lugasok homályát —
A főtéren s az oszlopok során át
A főtemplomhoz ért a csöpp kíséret*

Élén a Mester.

*Megfeszítve vállát
Ment emelt fővel, mint kit baj nem érhet,
S csak nézte még, hogy félve mind kitérnek
Akiknek lelkin érc-nyugalma átlát.*

„— Arany...!”

„— Szövet...!”

Rikácsoló kufárok

Között suhogva büntetett a korbács,
Hogy jajjal iszkolt mind, a rút parázna.

S azóta, mintha álmaimba' rázna
Egy régi bünt verssé-lehellő tolmács:
Én, — ember —, Krisztus ostorára várok.

Nem ember ellen

„Öltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördög minden ravaszságával szemben. Mert nem test és vér ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.”

(Pál, Efézusbeliekhez írott levél, 6. rész 11–12. vers.)

Nem ember ellen van minéink harcunk,
De ártó Angyalok hatalma ellen — —
S az önmagába hullt, szásrétű jellem
Bohócaként torzzá vonaglik arcunk.

Sok hangos érv hamis tudásba kerget
S mi elhisszük: „Sietve kell ma falnunk...
Nagy kincs a hús!... Zabálj, míg áll az alkunk...
És bérünk csont, elárulván a lelket.

Ó álnok értelem, kétarcú bálvány,
Te üdvre szánt, poklot hozó találmány,
Te elvetélt szép tervek édesatyja!

Atomi fényed lámpánkba szelidül:
Rontó hatalmát hasznosnak mutatja
S körötte bódult lepke-lelkünk szédül.

Adj nekünk fohászt!

Berzsenyi szellemének

Foháskodunk, s az élet odébb sodor,
mert jó imának gyenge, erőtelen
az oly fohász, melynek szülője
kínbafacsart, lihegő sietség.

Foháskodunk, s a hang remegő, halott,
mert bálványok közt tévedező hitünk
nem lelte még fel őt, az Istent,
torz babonák tetejébe hágva

amint a múltból messzi jövőbe int
az Egy Igazság mennyei trónusán
s örök bocsánattal takarja
szánnivaló, csökönyös magányunk.

Foháskodunk...! S mily gyatra, vigasztalan
kígyó-tekerdőzés ez a kör-varázs,
ez ép imát daccal kísértő
bévül üres dadogás... Könyörgünk!

Miért e balsors, vad kitaszíttatás?
Miért nem értjük rég a latin imát?
S miért robbantjuk szét sietve
bölcs atomok bonyolult világát?

A vén kísértő isteni rangra tör
s a talpalatnyi föld, amin egyre áll,
rég nem teremtés ősi kertje,
melyből a jó kivirulni képes

csak annyi tán, hogy nélküle képtelen
az ember-elme látni a végveszélyt:
önnön magát, melyért rohanva
várja örök-tűzű néma égés...

Foháskodunk, és újra foháskodunk...
— Hatalmas Isten! Adj minekünk fohászt!
Hadd lássuk: bűn, = nem tudni Rólad,
s ködfalú vár a hazug jövőendő.